

Pouze tehdy, kdy nejde o podobné případy, jest dáno nespornému soudci na vůli, zda dá účastníkům podobnou lhůtu aneb jiným způsobem se postará případným vhodným opatřením, aby účel nesporného řízení nebyl zmařen.

Zákon praví, že soud může odkázati účastníky na řízení sporné, a to buď na návrh, aneb z úřední moci. Jest tedy dáno soudu na vůli, zda chce dotyčnou otázku řešiti v nesporném řízení či rozhodne-li se pro postup podle § 25, odst. II. c. ř. s. Tím však není řečeno, že by dotyčné rozhodnutí záviselo zcela na libovůli soudcové a že by nebylo lze rozhodnutí soudce v tomto směru učiněné přezkoumati.

Kdykoliv tedy odkáže soudce účastníky na řízení sporné nebo na řízení správní, musí tak učiniti u s n e s e n í m, proti němuž jest rekurs přípustným, účelnost a vhodnost opatření prvního soudce přezkoumají pak úřady nadřízené.

Rovněž rozhodnutí soudce, zdali chce o dotyčných předurčujících otázkách rozhodovati v řízení nesporném nezávisí na jeho libovůli, rozhodují opět účelnost a vhodnost podobného opatření a strany mohou návrhem vyvolati dotyčné soudcovské rozhodnutí.

Jak již shora bylo nadhozeno, nejde však v případě II. odstavce § 25 nesp. říz. o přerušeni řízení, takové povahy jako jest normováno v řízení sporném. Jde o speciální ustanovení nesporného řízení, o ustanovení zcela sui generis, jež jest spojeno pouze s účinky v § 25, odst. II. nesporného řízení normovanými. Jde tedy pouze o odkázání účastníků na řízení sporné nebo správní, a s tím spojené vyčkání s rozhodnutím v nesporném řízení, dokud dotyčná prejudiciální otázka nebude ve sporném nebo správním řízení pravoplatně rozhodnuta.

A tu přicházíme k další otázce, zda nesporný soudce musí vyčkati s řízením a rozhodnutím až do pravoplatného vyřízení dotyčné prejudiciální otázky.

Zákon, pokud řízení se tkne, ukládá soudci povinnost učiniti vhodná opatření pokud je jich třeba na ochranu veřejných zájmů nebo k zajištění účastníků nebo k účelu řízení (II. odst., § 25 nesp. říz. in fine). V tomto případě tedy soudce musí pokračovati v řízení.

Leč i v jiných případech není podle našeho názoru překážka, aby soudce nesporný pokračoval v řízení pokud ovšem tímto postupem nepředbíhá nikterak rozhodnutí sporného soudce nebo správních úřadů.

V každém případě však musí vyčkati konečného rozhodnutí o uvedené prejudiciální otázce.

Správnost tohoto závěru vyplývá jasně ze skutečnosti, že dotyčné rozhodnutí soudcovo musí se státi u s n e s e n í m, a z úvahy, že soud jest vázán dotyčným svým rozhodnutím (§ 39 b) nesp. říz.) ovšem pouze potud, pokud dotyčné usnesení může býti změněno bez újmy práv třetí osoby.

Správnost dotyčného závěru vyplývá ostatně také z teleologické úvahy, že by nemělo smyslu, aby soud odkazoval na řízení sporné nebo správní, pakliže by nechtěl výsledku těchto řízení vyčkati.

Ovšem dlužno stále míti na paměti, že § 25 nesp. říz. jedná jen o předurčujících otázkách, netýká se však toho, co jest přímo předmětem rozhodnutí nesporného soudce (srovnej důvodovou zprávu k vl. návrhu, str. 26).

Dr. ANT. BLAHA, Třebíč:

Dílčí smlouva - převodní poplatek a dávka z přírůstku hodnoty.

K článku „Postižení dílčí smlouvy dávkou z přírůstu hodnoty“, uveřejněnému kol. Dr. J. Čápem v čísle 7/41 Českého práva, dodávám toto:

Podle § 8 zákona ze dne 18. června 1901 ř. z. č. 74, smlouvy, jimiž se rozdělují jednotlivé věci nebo také celé jmění, nejsou předmětem převodního poplatku, pokud při tom každý podílník dostává tolik, kolik odpovídá jeho podílu (spoluvlastnickému) na jednotlivé věci, pokud se týče na celém jmění.

Tedy dělení nejen celého společného jmění, ale také i částečné dělení společného majetku jest od převodního poplatku osvobozeno, ovšem za předpokladu, že hodnoty dílčích fyzických částí se navzájem vyrovnávají.

Podle § 4 č. 5 nařízení ze dne 27. dubna 1922, č. 143 Sb., nejsou převody za účelem dělení společných pozemků podrobeny dávce z přírostu hodnoty, pokud jsou tyto převody od státních poplatníků osvobozeny (N. s. s. č. 6785/23).

Prakse na to jednak zapomíná a jednak chybuje a zavdává výběřím úřadům záminku k vyměření dávky tím, že nesprávně dílčí smlouvu stylisuje. Velmi často se v dílčích smlouvách praví, že „spoluvlastníci si navzájem odstupují ideální podíly.“ Tato stylisace není správná, poněvadž si spoluvlastníci nic navzájem neodstupují, nýbrž uzavírají dohodu o rozdělení společného majetku tak, že jeden spoluvlastník obdrží do samostatného vlastnictví jednu fyzickou část a druhý spoluvlastník obdrží druhou fyzickou část atd. z původního společného majetku.

Takto stylisovaná dílčí smlouva nemůže býti podrobená ani poplatku převodnímu a tím také ani dávkou z přírostu hodnoty.

ZE DNE

Úmrtí. Ve středu dne 17. září 1941 zemřel náhle pan František Olšák, notář ve Frýdku, ve věku 60 let.

Tato zpráva bolestně se dotkla všech, kdo blíže znali zesnulého. Byl p. notář Olšák srdce dobrého, svým klientům dobrým a nezištným rádcem, svým zaměstnancům otcovským přítelem a svým koncipientům, z nichž několik jsou již samostatnými notáři, dobrým kolegou a vzorem notáře — přítele lidu — dobrým pracovníkem ve svém kraji.

Rodák z Kunčic u Moravské Ostravy, pocházel p. notář Olšák z rolnické rodiny a dopracoval se svého postavení výhradně svou pracovitostí ve čtyřicátém roku věku svého, po světové válce, již se zúčastnil jako záložní důstojník.

Jako koncipient a potom notářský náměstek prošel a poznal mnohá města na Moravě, mezi jiným i Třebíč, kde poznal svou milovanou choť. Pan notář Olšák miloval svůj frýdecký kraj a jeho lid, rád jako turista procházel bezkydské hory, zasloužil se zejména o útulnu na Prašivé, na jejíž zbudování i finančně vydatně přispěl, i jiné nabádal, aby tyto jeho milované hory procházeli. Byl předsedou místního odboru českých turistů a členem výboru Občanské záložny ve Frýdku.

Posledních asi deset roků již churavěl, ochrnut na levé straně mrtvicí. Nyní dooral brázdu svého plodného a pracovitého života.

Čest budiž jeho památce!

Notář Dr. L. Sk.

Dne 2. října 1941 odešel z našich řad dobrý kolega pan notář Jiří Kloubeček v Lounech, ve věku 65 let.

Čest budiž jeho památce!